

Maják ve snech
Bohumil Matějovský

Město se probouzí

Zbytky stínů
plazí se do kanálů
a úsvit střechy pozlatí
jak sídla králů.

Hladové kočky u popelnic

hostinu čekají.
Lampy usnuly.
A kroky ránem spěchají.

Samota

Adoptoval jsem samotu.
Ležela před mým prahem
všemi opuštěná.
Teď celé dny posedává
v křesle z bazaru
dívá se z okna
a v noci nemůže spát.

Někdy slyším ze tmy
tikot jejího srdce.

Dnes už vím
čeho se nejvíc bojí.

Že u našich dveří
jednou,
někdo
zazvoní.

Maják ve snech

Vyjdu schody až nahoru.
Jsem strážce majáku
na opuštěném útesu.
Ve dne dívám se k obzoru
kde splývá oceán s oblohou
a jen tak si čmárám do notesu.

Slyším, jak oceán naráží
do skalnatého břehu
jak tříští se a odráží
v tom věčném koloběhu.
Někdy hladí vlnami
jindy bouří, až popadá dech
a vypráví a zpívá mi
o vzdálených ostrovech.

Pak v podvečer, při soumraku
hladina září jak rubín
červeň vsákne se do mraků
pod sebou tajemství hlubin.
V noci obloha plná hvězd
tiše se ve vlnách houpá
vzdálen je hluk velkoměst
a samota na slovo skoupá.

Když vlny kolem se zvedají
na majáku svém můžu stát.
Lodě světlo mé hledají.
Víc není, co mohl bych dát.